

Ο ΝΕΙΡΟ

Εἶδα πῶς γύρισ' ἀπ' τὰ ξένα,
Καὶ βρέθηκα στὸ καλυβάκι,
Ποῦ μιὰ φορὰ μικρὸ παιδάκι
Περνοῦσα χρόνια βλογνημένα.

* Ἀχ, ζοῦσε τὸ καλύδι ἀκόμα!
Τὰ γιασουμιά του γύρω ἀνθοῦσαν,
Μὰ ἀδέρφια μέσα πιά δὲν ζοῦσαν,
Τὰδέρφια τὰφαγε τὸ χῶμα.

Κ' εἶδα πῶς τᾶχαν ἀσπριομένα
Ὅγδόντα χρόνια τὰ μαλλιά μου,
Κ' εἶταν ἀδύνατη ἡ λαλιά μου,
Κ' εἶταν τὰ μάτια μου σβυσμένα.

Κ' εἶδα πῶς πλάγιασα στὸ μέρος
Ποῦ μιὰ φορὰ μικρὸς κοιμούμουν,
Κι ἂν εἶναι ἀλήθεια συλλογιόμουν
Πῶς τυραννίεμαι τώρα γέρος.

Κ' εἶδα πῶς ἔρριχτε μιὰ ἀχιτίδα
Κι ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ παραθύρι
Σὰ νὰ ζητοῦσε, πρὶν νὰ γύρη,
Στὸ θάνατο νὰ δώσῃ ἐλπίδα.

Καὶ σιγανὰ ψυχομαχοῦσα
Σὲ πρῶτο καὶ στερονὸ κρεβάτι,
Κι ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ πιάτῃ
Νὰ πάρω ἀναπνοὴ ζητοῦσα.

Καὶ λόγιαζα μὲ θλίψη γύρω,
Καὶ κοίτταζα τὴ στέγη ἀπάνω,
Κ' εἶπα — καιρὸς μου νὰ ποθάνω,
Καιρὸς σταδέρφια μου νὰ σύρω.

Κ' εἶδα πῶς πέθανα μὲ εἰρήνη,
Καὶ πῶς μὲ πῆγαν δίχως θοῦνο,
Στὸ ρημοκκλήσι, ποῦ καὶ κείνο
Πιὸ ἔρμο ὡς τώρα εἶχε γαίνει.

Σταδέρφια μ' ἔφεραν καὶ μένα
Νὰ μὲ χαροῦν τὰ κόκκαλά τους.
Ποῦ τοὺς ξεχνοῦσα στὰ καλά τους
Καὶ γύριζα στὰ μαῦρα ξένα.

ΑΓΡΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ο ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ¹

ΔΙΗΓΗΜΑ

Z'

Μετὰ τῆς ἀδικαιόστου ἀποφάσεως νὰ ἀποθάνῃ τὴν ἐπιούσαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλ' ὁ ὕπνος φεύγει τὴν ὀδύνην. Ἄγρυπνος δὲ ἐπὶ ὥρας ἀνεκφυλάξιου τὸν βίον του, τῆς παρελθούσης εὐτυχίας τοῦ ὁποίου αἱ εἰκόνες, ὡς ρωτεινὰ καλειδοσκοπίου σχήματα παρήλαντον πρὸ τῆς μνήμης του ὑπὸ τὰ γλυκύτερα, τὰ ἁρμονικώτερα χρώματα. Κρίμα, εἶπεν, ἤμεθα τόσον εὐτυχισμένοι!

Δὲν ἐροεῖτο τὸν θάνατον. Ἡ τιμὴ ψυχῆ του, τῆς τὴν ὑπερηφάνειαν δὲν εἶχε καταρρίψει τὸ ὀλισθηρὰ του, τὸν ἔβλεπεν ἀδυσωπότης ἀπαραίτητον. Ἄνεγνώριζεν ὅτι ἔδει νὰ καταβάλλῃ τι ἀπέναντι τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐξακριβώσει ἢ τριμηνιαία ἐπιθεώρησις τοῦ προέδρου τοῦ οικονομικοῦ συμβουλίου. Δὲν εἶχε νὰ δώσῃ εἰμὴ τὸ αἷμά του καὶ τὴν τιμὴν του μετ' αὐτοῦ· τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ οἴκου του, τὴν ὄρφανίαν τῶν γλυκυτάτων τέκνων του· ἀνεπαρκῆ ἀληθῶς ἀντισταθμίσματα οὐδόλως ἐπαναφέροντα εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ συντάγματος τὰς δυσχιλίας δροχημάς. Ἄλλ' αὐτὰ εἶχεν ὁ δῦσμοιρος· μὴ βάλωμεν κατ' αὐτοῦ λίθον. Δὲν ἐξέπλυναν οὕτω τὸ ὀλισθηρὰ των πολλοί.

Τέλος τὸν κατέλαθεν ὁ ὕπνος· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἠλέησε τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον. Ὀνειρα φρίκης ἐμπλέεα ἐθασάνιζον τὴν ἀπέλπιδα ψυχὴν του.

Ἦτο ὥραία τοῦ Ἀπριλίου πρωία· αὐτὸς, ἡ σύζυγός του, τὰ τέκνα του εὐρίσκοντο εἰς τὸ κηπᾶριον τῆς μικρᾶς των οἰκίας. Ἦνθει τὸ αἰγόκλημα ἐκχέον τὸ ἄβρον ἄρωμά του καὶ τὰ ῥόδα τὰ ποικιλόχρωμα. Αἱ μικραὶ συνέδεον ἀνθοδέσμας. Ἄλλ' αἴφνης ὁ αἴθριος οὐρανὸς ἐγένετο βαρὺς, σκοτεινός, ὡς εἰ ἀπέραντον ἔλασμα μολύβδου ἀνειλίχθη ὑπ' αὐτόν. Ἦδη αἱ ἀστραπαὶ ἐσελάγιζον κατὰ γραμμὰς τεθλασμένας, λευκὰς μέγρις ἀποτυφλώσεως, ἅς ἀφανῆς χεῖρ ἐχάρασσε στιγμιαίως ἐπὶ τοῦ πελωρίου αὐτοῦ μαυροπίνακος. Λαίλαψ ἀκράτητος ἐξεχύθη τότε, ἥτις συνήρπασεν αὐτοὺς, μόλις προλαβόντας νὰ ἀναρτηθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ἐστροβιλιζέτο τὸ θλιβερόν σύμπλεγμα μετεωριζόμενον ἐν τῷ κενῷ, ἀνερχόμενον μέγρι τῶν νεφῶν καὶ κατερχόμενον πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἐν τῇ καθόδῳ τοῦ τυφῶνος ἀφρηπάζοντο ἀπὸ τῆς γῆς μυρία δυσώδη ἀντικείμενα, ἅτινα προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν σωμάτων των, ὡς σικύαι. Πυκνὴ νεφέλη ῥυπαροῦ κονιορτοῦ, τοῦ διψαλέου τούτου ἀδελφοῦ τοῦ βορβόρου, τοὺς περιέβαλλε. Ἀνάριθμα δὲ παιγνίσχάρτα περιεδινοῦντο μετ' αὐτῶν κατὰ τὸν ὀρηνήρη τοῦτον ἐν τῷ αἰθέρι· στροβιλισμὸν, ἀτελεύτητα, ἐξικνούμενα μέγρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὀρίζοντος. Αἴφνης αἱ χαρτοπαικτικαὶ μορφαὶ ἔλαβον ζωὴν καὶ ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τῶν

1. Ἰδε σελ. 300